

REDACCIO :
Josep PALLACH
Rue Gaston-Mangin
Bât. B - Esc. 5 - Ap. 53
MONTGERON (S -et-O).

ADMINISTRACIO :
M. MIQUEL

26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)
C. Ch. Postaux : 1792-75 - Toulouse

Endavant

FEDERACIÓ
DEMOCRACIA
SOCIALISME

MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

Aliança Sindical Obrera

ELS TREBALLADORS DE BARCELONA VOLEN AUTÈNTICS REPRESENTANTS OBRERS

Nombrosos treballadors de Barcelona han celebrat Assemblees per a debatre els problemes i han acordat portar enviant les reivindicacions següents :

— SALARI MINIM QUE COMENCI A 200 PESETES PELS MANOBRES AMB ESCALA MOVIL QUE GARANTITZI EL PODER ADQUISITIU DEL SALARI.

— LLIBERTAT SINDICAL, ES A DIR EL DRET A TENIR SINDICATS OBRERS.

— DRET DE VAGA.

En aquestes Assemblees es manifestà una gran desconfiança envers el Sindicat «vertical» dirigit pels «mandos» polítics estatals i per la secció econòmica és a dir del patronat. El sindicat «vertical» és incapaç d'obtenir una millora de salaris mentre que el cost de la vida augmenta cada dia, i és també incapaç de defensar els drets dels obrers.

Els treballadors de Barcelona han acordat menar una acció unida. Sense autèntics SINDICATS OBRERS les aspiracions humanes dels treballadors, tan dignes com les dels altres homes, són frustrades per l'actual estructura social capitalista.

En la societat capitalista d'avui, fatalment dividida en classes, cal que la classe treballadora tingui els seus instruments de defensa : Els SINDICATS OBRERS I EL DRET DE VAGA a fi de fer front a l'acció apresora i deshumanitzadora d'un règim que està al servei de l'aparell econòmic patronal.

Amb aquestes assemblees els treballadors de Barcelona hem recomençat la lluita. A cada fàbrica, a cada empresa o centre de treball, neixen els equips de treballadors més conscients i combatius. plantegen conflictes, formen comissions de fàbrica i, coordinant-se per Rams o Federacions d'Indústria, estableixen els llaços necessaris per a menar una acció unida i eficaç.

Els enllaços i jurats obrers, cansats d'èsser els ninots dels «sindicats verticals» a través d'aquestes comissions expressen els sentiments i la representació

de tots els seus companys de treball i recullen les aspiracions sinceres de tots els treballadors de Barcelona.

L'ALIANÇA SINDICAL OBRERA DE CATALUNYA veu en aquest gran moviment reivindicatiu el primer pas vers la gran esperança obrera.

L'ALIANÇA SINDICAL OBRERA DE CATALUNYA encoratja a tots els seus militants, a tots els treballadors, a recolzar plenament aquesta acció per la conquesta de llurs drets.

L'ALIANÇA SINDICAL OBRERA DE CATALUNYA, organisme d'unitat sindical, fa una crida a tots els treballadors, als militants de les glòries sindical històriques, igual que a les joves promocions obreres incorporades directament a l'ALIANÇA sense les tradicions del passat

però amb la mateixa voluntat d'unitat sindical. Tots units hem de:

— RECOLZAR LES COMISSIONS A CADA FABRICA O CENTRE DE TREBALL.

— COORDINAR-LES AMB LES COMISSIONS DE RAM O FEDERACIO D'INDUSTRIA.

— ASSEGURAR LA CONTINUITAT D'AQUESTES ACCIONS EN FORMA COLLECTIVA I D'UNITAT SINDICAL OBRERA.

! TREBALLADORS : Units som invencibles i els nostres drets triomfaran !
! VISCA L'ACCIO UNIDA DELS TREBALLADORS !

! VISCA L'ALIANÇA SINDICAL OBRERA DE CATALUNYA !

A.S.O. de CATALUNYA.

Els treballadors i els estudiants a l'avantguarda

L'acció obrera a Catalunya i a tot Espanya es desenvolupa amb intensitat i —el que és més important encara— amb una clara direcció. Els treballadors saben el que volen, i el manifest de l'Aliança Sindical Obrera de Catalunya ho precisa amb fermesa. Es tracta, ni més ni menys, d'AUTÈNTIC ESFORÇ DE DEMOCRATITZACIO DEL PAIS. La lluita és, evidentment, una lluita reivindicativa: l'augment descordat dels preus n'és el motor. Però els treballadors saben que sense autèntics sindicats obrers, capaços de discutir el pla de «desarrollo» i tants altres plans que puguin fer-se, ells sempre seran les víctimes de la formulació econòmica que puguin elaborar els amos de l'economia que són, també, els amos de l'Estat : els capitalistes.

Una sola acció pot resoldre-ho ; crear autèntics sindicats obrers, puixants, units, democràtics. I els treballadors es llencen cap a aquesta creació, sense esperar com tanta gent en aquest país, que vinguin SOLUCIONS POLITIQUES.

Les «solucions polítiques» són filles de les realitats socials i no l'inversa. I si la societat —les diverses classes de la

societat— es decideixen pel camí de la democràcia, cap poder dictatorial no pot oposar-s'hi.

Es això el que han entès igualment els estudiants: la majoria de les cambres de facultat, realment elegides pels estudiants han decidit abandonar el S.E.U. L'acció universitària és tota una lliçó. Quants de professors universitaris, de mestres, de professors d'Institut es queixen per les mil i una injustícies del règim envers l'ensenyament? Per què no crear ràpidament els propis òrgans d'expressió democràtica? Per què no han de fer-ho així els advocats i els metges, els pagesos i els tècnics ?

En aquesta onada de fons que travessa avui la societat espanyola els estudiants i els treballadors ocupen l'avantguarda. La sortida «política» no depèn ni dels militars, ni dels monàrquics, ni de l'Església... ni de la mort del dictador que podria només accelerar-la. Depèn fonamentalment de nosaltres, del nostre esforç i de la nostra lluita per incorporar al combat els milions d'homes que volen ésser més homes, ciutadans lliures d'un país lliure.

EL CAS VALENCIA

Per J. DEL PUIG

Assistim a una relativa reactualització dels problemes nacionals a Espanya.

D'un temps a aquesta part en els sectors de l'oposició, i fins i tot en alguns governamentals, s'està obrint camí la tendència a mostrar interès i bel·ligerància vers la qüestió nacional, «regional», o com es vulgui anomenar. El fenomen no és un fet fortuït. Si una gran majoria de grups accepta, almenys teòricament, que cal buscar una solució més justa, que cal mantenir una actitud més oberta, és per què durant tots aquests anys unes realitats han acabat imposant-se i l'actual situació no fa sino reconèixer-les. Ara bé, si eliminem uns casos de lleugera excepció, resultarà que tal reconeixement es limita a plantejar el problema com a qüestió de tercer o quart ordre i les solucions com a concessions tendint a evitar la radicalització de les reivindicacions nacionals.

Malgrat, però, les deficiències de les esmentades formes de veure el problema, es podria afirmar que la situació és més acceptable que abans. Per a nosaltres, però, per als valencians, la cosa segueix igual, continua sense tenir-nos en compte. En el moment de parlar d'autonomia administrativa i descentralització, nosaltres continuem essent «levantes», «surestes», «provincials».

Els País València, com a poble, es ignora o integrat en entitats sense contingut com la de «Levante». És trist, però, són bastants els sectors «evolucionaris», «progressistes», que directament o indirectament contribueixen a seguir l'obra del carpetovetanisme; fins i tot hi ha alguns que sostenen que plantejar-se sincerament «el cas València» és seguir els dictats de dubtoses maniobres burgeses. Quan fan això, la seva actitud dista poc de la del franquisme. És evident, que la consciència dels valencians no està tant viva com podria esperar-se; això, no significa que la realitat del país no continuï perceptible i palpable.

DES DE MORELLA A ELX

Malgrat tot aquest conjunt de ficcions unitàries i de les omissions sospitoses, la comunitat valenciana es vitalitza ràpidament. Els sectors burgesos, les classes benestants, tan desinteressades; abans, avui intenten atraure's els moviments de renovació autòctona. Bastants grups o partits comencen a fer alusions al centralisme i a la autonomia a l'hora de crear, o més aviat intentar crear, la sucursal, subratllant, és clar, que cal no desorbitar les coses.

Mes aquests tipus de posicions sucursalistes, de regionalisme bien entendi-

do», no intenten buscar una solució de base, o simplement un començament de solució, i sovint desconeixen per complet coses elementals respecte a la personalitat del país. Això provoca, en no poques ocasions, una radicalització com a reacció molt superior a tot el que els sucursalistes podrien haver imaginat. Evidentment, aquest tipus de radicalisme ètnic, nacionalista, és del tot absurd tant de cara a les realitats existents com de cara a fer quelcom de positiu.

Davant, doncs, del sucursalisme, de les maniobres unitàries, solament deuríem mantenir actituds positives, es a dir no tancar-se en constants reafirmacions de la nacionalitat (catalana, en aquest cas) o en el rebutjament de tot el que vingui de terres endins. El que és important és crear unes bases reals, pròpies, autòctones, que funcionin dins les realitats i cercant solucions més justes a les realitats econòmiques, socials, humanes, nacionals... No acceptar el sucursalisme madrileny, no significarà mai tancar-se en el tribalisme, ni tampoc limitar-se a reclamar tímides concessions. Ara bé, pensem que caldrà sempre mantenir obertes les possibilitats d'una efectiva, comuna i sincera acció solidària a Espanya.

L'ALTERNATIVA

S'imposa aleshores un imperatiu de reflexionar sobre la conjuntura que vivim els diversos pobles d'Espanya; al mateix temps necessitem identificar-nos en unes realitats vives, com són les nacions peninsulars, les «regions», «comarques». No podem consentir que la lluita nacional ens porti a un estadi de xovinisme estèril, mes no podem abandonar un ideal de reconstrucció nacional (en el nostre cas del país catalans) malgrat les diverses situacions condicionades per una estratègia peninsular que no hem d'oblidar.

Si el que pretenem és un socialisme popular, democràtic, hem de comptar amb el nostre poble com una comunitat coherent i com a part d'una comunitat nacional. El nostre ideal que neix del poble i que aspira bàsicament a bastir un país socialista haurà de tenir sempre una clara filiació «nacional», i en aquest sentit el punt de partida és crear un ver socialisme valencià arrelat a l'estructura i als homes que deurà directament desenvolupar i vitalitzar. I es així com caminarem vers la reconstrucció de la comunitat dels que parlem la llengua d'Ausias March, i vers una autèntica col·laboració amb els pobles d'Espanya.

PROBLEMES DEL CAMP

Lleida es necessita un indústria de conserves

Acabada la collita de la pera i la del préssec, els pagesos de Lleida constaten que sense una indústria que permeti elaborar-la al país mateix, la fruita collida s'ha de vendre sovint a preus difícils -- facilitant beneficis als capitalistes estrangers únicament.

L'exportació de peres a finals d'octubre atenyia la xifra record de 14 milions de kilos; els pagesos però han hagut de fixar el preu de venda a unes cinc pessetes el kilo; aquesta mateixa pera elaborada es vendrà molt més cara per les fàbriques de conserves europees.

Pel que fa als préssecs, la collita s'envia en gran part a Murcia, a les fàbriques de confitures. Es calcula pèrdua de 20 a 30 % de la matèria primera només pel simple fet que no es pot industrialitzar a Lleida mateix.

La baixa de preus del pagesos no aprofita gens al consumidor; aprofita únicament als eterns aprofitadors. Els pagesos ho saben i s'alliberaran d'aquesta explotació gracies a l'esforç cooperatiu.

La crisi de l'arros

No pretenem plantejar-nos ara el problema de l'arros al nostre país, la qüestió és suficientment complicada per que nosaltres intentem resumir-la en unes ratlles. Tan sols volem limitar-nos a comentar uns aspectes concrets de l'esmentada situació, la qual ens sembla de particular interès als països catalans, car el cultiu de l'arros continua essent un dels més importants en aquestes latituds.

Nosaltres, els que vivim animats per uns ideals de renovació col·lectiva tenim que plantejar-nos aquests problemes en funció del poble treballador, en funció del ver món rural, i es aleshores quan davant de la situació que ara comentem, fem ressaltar els punts que estímem importants:

-- Que una planificació i un funcionament del crèdit deuria tenir com a premissa bàsica la reforma estructural dels cultius i de la seva apropiació, en aquest cas concret de l'explotació de l'arros, i mai mantenir un esquema de privilegis i desigualtats;

-- Que és imprescindible que les institucions polítiques o públiques, creïn unes indústries que absorbeixin l'excedent de ma d'obra treballadora que avui emigra;

-- Que la quantitat de producte a cultivar es fixi en funció del consumidor interior i en funció d'unes possibilitats d'exportació calculades abans.

REFLEXIONS SOBRE EL NOM D'ESPANYA

Parlant la gent s'entén, diem els catalans potser amb una excessiva pretensió racionalista i sense tenir present que l'entesa suposa, abans, una voluntat comuna de diàleg i — sobretot — un mínim acord sobre els termes que s'empenen en la conversa.

Enraonant la gent s'entén, hauríem de dir, ja que tenim aquesta bona expressió « donar raons » per definir l'acte de l'home en el diàleg — que és com fer ressonar la corda del seny que caracteritza sovint — però no sempre, ni molt menys — el nostre poble.

Ve a tomb aquesta introducció per què ens sembla necessari escatir les valors de determinats conceptes no drats de matèria política, capaços d'abolir-nos a grans confusions per la mateixa importància de l'acció que els utilitza. El més important d'aquests conceptes, el que més necessita aclariment — « enraonament » — és el d'Espanya. ¿ Què és Espanya ? ¿ Què entenem els catalans quan parlem d'Espanya ?

¿ UNA QUESTIO ANGOIXANT ?

Seria ridícul intentar donar una solució a la pregunta en el quadre limitat de l'article. Convé únicament afirmar que la qüestió és fonamental i que tots hem de contribuir amb claretat a la possible resposta : la convivència peninsular en depèn en gran part. Fixem-nos primerament que, com deia Ortega, tota reflexió política seriosa comença a Espanya amb aquesta qüestió prèvia. Els homes del 98 no feren altra cosa que meditar el tema, escriure llargament sobre la qüestió. « Soy español de nacimiento, de educación, de cuerpo, de espíritu, de lengua, y hasta de profesión u oficio » — deia el base Unamuno. Anys més tard els caient d'aquesta meditació esdevien conflicte bèl·lic, mogut essencialment per « l'Espanya rota », tant com per el mite de la « roja ». L'aprofitament de la confusió per forces reaccionàries és un dels fets importants d'aquests períodes: al carrer de les pobres ciutats castellanes o damunt la gleva eixuta i aspre de la « Meseta » la ideologia unitària feia la seva feina i arrossegava els desastres de la guerra civil, sense resoldre res naturalment. ¿ Què és Espanya, avui, de nou ? ¿ Serà sempre aquest concepte una eterna qüestió anguniosa — un crit de guerra i de mort per a resoldre-la de tant en tant ?

LA NACIO, PELS CATALANS, ES CATALUNYA

Pels catalans el concepte d'Espanya no inclou la idea de nació. De nació els homes només en tenim una i la nació dels catalans és Catalunya. Catalunya — ho ha confirmat recentment Jean Vilar en una magnífica tesi doctoral que és

la millor resposta a un « marxisme » molt sumari que « dataria » la nació catalana del segle XIXè — es forjà fonamentalment a l'Edat Mitjana (com la gran majoria de les nacionalitats europees), en un gresol on es troben elements divers : aportacions racials primitives i barrejades, Roma, el cristià-

Per Josep PALLACH

anisme, l'intervenció nòrdica, les estructures socials feudals i sobretot una burgesia comercial important situada en un lloc clau per dominar la d'nastia. Ben aviat, la nació catalana pren consciència i s'afirma el concepte en la reflexió política. De « nació catalana » parla la reina Maria distingint-la de la « Corona d'Aragó » és a dir de l'Estat del qual forma part la nació. La nació catalana s'afirma com un fet de voluntat col·lectiva, l'explicació del qual cal cercar-la en un conjunt de factors diversos : geografia, llengua, costums, i fonamentalment determinada estructura econòmica i social enquadrant una realitat política. Més tard, en el segle XIXè, una classe, la burgesia, sortida d'una altra estructura econòmica i social reprendrà el concepte i en farà una doctrina política : el nacionalisme català. El fet nacional, però és molt anterior a aquesta formulació nacionalista.

¿ ESPANYA, COMUNITAT DE POBLES, O IMPERI ASSIMILISTA ?

Si Catalunya és una nació i Catalunya forma part d'Espanya, Espanya no és una nació, car una nació, per definició no pot contenir-ne una altra. ¿ Què és Espanya pels escriptors polítics de la nostra època mitjval ? Muntaner considera Espanya com una realitat política que expressa un evident lligam de destins històrics entre els diferents pobles que constitueixen la península. Si aquests 4 reis d'Espanya (Pere el Gran, el rei de Castella, el de Mallorca i el de Portugal) qui son una carn i una sang se tenguessen ensems, poc dubtaren tot altre poder del món — diu el cronista de Petalada — preludejant una voluntat federalista que devia arrelar segles més tard en el mateix Empordà.

Espanya en efecte podria ésser el comú denominador de les nacions peninsulars. Els nostres escriptors clàssics ho anunciaven així ¿ Què ha passat perquè avui costi d'acceptar aquesta denominació ? Simplement que som conscients del que en podríem dir un « abús de confiança ».

A l'entrar a l'edat moderna — i fins avui — el concepte d'Espanya intenta imposar-se d'una altra manera. Com una voluntat d'imperi i d'assimilació de les

nacions diverses a una sola. Aquesta voluntat imperial fracassà — « fou només un miratge », diu Ortega, sentint-ho molt segurament — i la història dels segles XVIè i XVIIè és la història d'aquest gran fracàs. En resta, això sí, una meravellosa aportació cultural en castellà que no regategem gens, que admirem i estimem — però que no és la nostra. Aquesta aportació cultural en efecte, fou incapaç d'assimilar fortes personalitats nacionals com eren les de Portugal, Galícia, Euzkadi i Catalunya, les quals plantegen a l'estat espanyol — assimilista castellà — conflicte darrera conflicte durant els segles XVIIIè, XIXè i XXè.

LA REALITAT AVUI :

DONAR UN CONTINGUT FRATERNAL AL NOM D'ESPANYA

I així estem avui. Amb un fort contingut emocional del mot Espanya que caldria « desemocionar » quan volem emprar-lo, com creiem que cal fer-ho, per expressar el destí frater dels pobles peninsulars. Sabem que és una empresa difícil : el mot continua essent utilitzat per expressar una homogeneïtat fictícia que destrueix les realitats nacionals. Això explica els mori Espanya dels nacionalismes peninsulars. Portugal, Galícia, Euzkadi, Catalunya, són pobles que tenen determinats lligams històrics, econòmics, geogràfics — els costa ésser pobles « espanyols » car el mot conté càrregues explosives i els nacionalistes pretenen que cal guardar-lo per designar la vasta zona peninsular (no únicament castellana) on l'empresa assimiladora sembla haver recivit.

Personalment continuo pensant que el camí de l'acció política federativa serà molt més planer si utilitzem el nom clàssic d'Espanya, que fou igualment emprat pels polítics de la Renaixença — Rovira i Virgili per exemple, o pels poetes com Maragall. Treure al nom d'Espanya el regust d'imposició és naturalment la primera feina. El nom no fa la cosa — diem també els catalans — però és cert que el nom, de vegades, pot fer la cosa impossible. I com, que en aquest cas, per nosaltres socialistes, la cosa és simplement l'agermanament dels pobles diversos en una comuna empresa al servei de la llibertat de l'home, val la pena de pensar-s'hi abans. Hem de dir doncs, clarament, què és el que s'agermana i hem de refusar qualsevol imposició precisant molt bé les formes del contracte. Els catalans, en la nostra acció a Espanya, ho hem intentat vèries vegades. Els socialistes catalans voldríem recivir-ho, al servei de Catalunya i de tots els catalans, els uns i els altres.

La Llengua catalana reconeguda per l'Església

Es evident que la reconeixença del català com a llengua oficial per l'Església espanyola és un fet important. Si és veritat, com diu el cap de l'Estat que « cal seguir les ensenyances del Concili », ara té una bona ocasió per començar. La lluita per l'oficialitat del català, pel dret a l'ensenyament i a la llibertat de la llengua ha de continuar arreu.

A València, prop de 20.000 valencians s'han adreçat ja a l'autoritat eclesiàstica demanant que :

En totes les comarques de parla valenciana sigui adoptada la llengua materna.

FINIS QUAN ? DETENCIONS I PALLISSES ALS PRESOS

A mitjans de gener fou detingut un advocat Sr. Ferrer Mallol i tres ciutadans Carles Castellano, Agustí Barrera i J. Casablanca, acusats de propaganda catalanista i sindical. Ferrer Mallol fou apallissat per la policia. El degà del col·legi d'advocats de Barcelona ha protestat oficialment. Per la nostra banda hem alertat la Comissió Internacional de Juristes, i les organitzacions sindicals internacionals. Però són tots els ciutadans els que han de protestar. Aquests mètodes de « govern » s'han d'acabar a Barcelona. Depèn de nosaltres !

ELS SALARIS DELS METGES I MESTRES

El butlletí Oficial de l'Estat publica l'anunci d'un concurs per 4 places de metges-cirurgia per l'Hospital Clínic. Salari : 2.400 pessetes l'any !

Publica també l'anunci d'un concurs de tres places de metge-intern per l'Hospital de València: 3.240 pessetes l'any. Diverses places de Professor de Facultat per oposició: 3.000 pessetes el mes ! El catedratic d'institut que cobra més, cobra actualment 4.500 pessetes el mes ; el que cobra menys, 2.400... I són molts els que cobren aquest darrer salari.

ELS AUGMENTS DEL COST DE LA VIDA

D'ençà del 1958 els preus han augmentat de sobre la base 100 : A França, a 128; a Itàlia, 124; Holanda, 118; Alemanya, 116; Bèlgica, 113; ESPANYA, 140. Són dades oficials. Però no diuen que aquests altres països els assalariats tenen sindicats per defensar-se contra els augments.

Les lluites obreres

Al Tèxtil com a la Metal·lúrgia, a la Construcció igual que a l'Indústria Química, els treballadors lluiten per fer triomfar les seves reivindicacions. L'augment del cost de la vida, en un any, segons dades oficials puja a més del 12 % — però els salaris resten estables ! Els treballadors, ultra les reivindicacions econòmiques, lluiten per autèntics sindicats obrers, per les llibertats democràtiques. A Madrid, davant de la Casa Sindical, els metal·lúrgics i els paletes han dit el que volen els obrers. A Catalunya, la lluita pel dret al treball en el Tèxtil continua aferrissada. El govern diu que la demanda és fluixa. ¡Hi ha però milions d'espanyols que no poden vestir-se, malpagats, sense feine, al camp castellà, extremeny o andalús: la reforma agrària resta sempre una frase demagògica. Sense mercat interior la producció baixa. Però els milers d'obrers i obreres del tèxtil no es deixaran escanyar : imposaran, al costat dels seus germans de classe, la gran transformació del país que els donarà treball, pa i escoles pels seus fills. Com a tots els treballadors.

L'internacionalització del poder econòmic

Ara que es parla del Mercat Comú convé potser dir aquesta gran veritat que el poder del diner no necessita gaires pactes ni contractes per considerar un país tot enter com un mercat gigantesco. Els fets reals tot-hom els concix : 1) Espanya és actualment un gran mercat turístic — això podria ésser un gran bé del país en determinades condicions. Actualment és sobretot la causa d'una inversió desordenada de capital estranger, d'un augment de nivell de vida d'algunes comarques, d'una elevació general de preus, d'una important expansió de la construcció, en benefici sobretot de les grans empreses i dels bancs que les financien. 2) Espanya és també un gran mercat de ma d'obra. Les grans empreses alemanyes, suïsses, franceses, sobretot, cerquen a la península la mà d'obra barata que necessiten. Els treballadors que surten del país no tenen altres garanties de defensa, per oposar-se a la rapacitat dels empresaris, que les que els Sindicats obrers d'aquests països poden oferir-los.

Menys conegut és un altre fet importantíssim que és l'implantació cada vegada més intensa del capitalisme estranger — europeu i americà — a la península. Altos Hornos de Vizcaya, la ciutatella del capitalisme base ha estat practica-

ment lliurada al capitalisme americà presentat per l'United Steel. El contracte s'ha signat fa uns mesos i, com que la gana ve menjant es parla ja ara d'Avil's. Chrysler — que controla ja la Simca francesa i la Fiat italiana — ha comprat 40 % de les accions de Barreiros (motors Diesel, 16.000 treballadors). Rootes — sucursal anglesa de la Chrysler — ha comprat « Metalurgico de Santa Ana » per fer camions i comaionetes. Peugeot s'implanta seriosament segons sembla, igual que Citroen, que desenvolupa la producció...

Tot això necessita ésser meditat pels treballadors. Confirma plenament l'internacionalisme obrer, com a ideal però també — i gairebé diríem sobretot — com a mètode de lluita. No és amb partits « nacionals » que podrem lliurar gan batalla del nostre segle contra un capitalisme que ha après molt, que sap explotar millor, també. No és tampoc amb « sindicats nacionals » que aconseguirem menar la lluita a bon terme. La lluita obrera ha d'ésser plantejada a la mateixa escala que el capitalisme : a l'escala europea i — més encara — internacional. No és aquesta, en un altre ordre d'idees la gran lliçó de la nova experiència treballista. El Labour Party anglès, sempre replegat a les seves posicions insulars, va ésser batut a fora de l'illa — precisament — pels grans financers internacionals, que són a tot arreu i de tot arreu, a Suïssa, com a Nova York, o a París...

La nostra experiència d'avui ho prova : només l'acció internacional dels treballadors els alliberarà plenament de l'exploatació capitalista. El moviment obrer i socialista hispànic proposarà, quan pugui fer-ho lliurement, els plans i els mètodes de combat obrer capaços d'obtenir l'emancipació.

Société Générale d'Impression
Toulouse
Le gérant : A. IBORRA

TREBALLADORS DE CATALUNYA : PER OBTENIR SALARIS
DECENTS, ESCOLES PELS FILLS ! TOTS UNITS AMB
L'ALLIANÇA SINDICAL OBRERA !